

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kučeru a sudcov JUDr. Anny Pikulovej a JUDr. Milana Hrbeka na ústnom pojednávaní 16. februára 2005 v Bratislave v disciplinárnej veci proti sudcovi Krajského súdu v Ž[redacted] JUDr. D[redacted] H[redacted] pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1, ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov rozhodol

t a k t o :

JUDr. D[redacted] H[redacted], predseda senátu Krajského súdu v Ž[redacted] nar. [redacted] bytom [redacted] sa podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.

o s l o b o d z u j e

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre skutok, že ako zákonný sudca v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Ž[redacted] pod sp. zn. 4 T 4/04 nepožiadal podľa ust. § 71 ods. 2 a 3 Tr. por. v lehote uvedenej v ustanovení § 71 ods. 4 Tr. por. o predĺženie väzby obvineného V[redacted] L[redacted] tak, aby bol návrh predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 71 ods. 4 Tr. por. najneskôr 10 dní pred skončením príslušnej lehoty, ktorá mala uplynúť dňa 16. 9. 2004, keď spis v uvedenej veci bol dňa 19. 7. 2004 predložený na Najvyšší súd Slovenskej republiky s návrhom na rozhodnutie o odňatí veci Krajskému súdu v Ž[redacted] a prikázani veci Krajskému súdu v B[redacted] B[redacted] podľa § 25 ods. 1 Tr. por., pretože skutok nie je závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením.

O trovách rozhodne súd samostatným rozhodnutím podľa § 129 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z.

Odôvodnenie:

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal dňa 8. 10.2004 podľa ustanovenia § 120 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov /ďalej len „Zákon o sudcoch“/ návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] predsedovi senátu Krajského súdu v Ž. [REDAKOVANÉ] nar. [REDAKOVANÉ] bytom [REDAKOVANÉ] pre porušenie ustanovení § 71 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Trestného poriadku tým, že ako zákonný sudca v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Ž. [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 4 T 4/04 nepožiadaval podľa ustanovenia § 71 ods. 2 a 3 Tr. por. v lehote uvedenej v ustanovení § 71 ods. 4 Tr. por. o predĺženie väzby obvineného V. [REDAKOVANÉ] L. [REDAKOVANÉ] tak, aby bol návrh predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 71 ods. 4 Tr. por. najneskôr 10 dní pred skončením príslušnej lehoty, ktorá mala uplynúť dňa 16. 9. 2004, keď spis v uvedenej veci bol dňa 19. 7. 2004 predložený na Najvyšší súd Slovenskej republiky s návrhom na rozhodnutie o odňatí veci Krajskému súdu v Ž. [REDAKOVANÉ] a prikázaní veci Krajskému súdu v B. [REDAKOVANÉ] B. [REDAKOVANÉ] podľa § 25 ods. 1 Tr. por. Za závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ Zákona o sudcoch a sudcovi navrhol uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a to odvolanie z funkcie sudcu.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil najmä tým, že obžaloba v trestnej veci V. [REDAKOVANÉ] L. [REDAKOVANÉ] napadla na Krajský súd v Ž. [REDAKOVANÉ] dňa 13.5.2004 pod sp. zn. Kv 46/02 – 341 a vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 4 T 4/04 a pridelená predsedovi senátu JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] Väzba obvineného V. [REDAKOVANÉ] L. [REDAKOVANÉ] trvala od 16.9.2002. Dňa 19.7.2004 bola Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručená žiadosť o postup podľa § 25 ods. 1 Trestného poriadku, t.j. odňatie veci Krajskému súdu v Ž. [REDAKOVANÉ] a prikázanie veci Krajskému súdu v B. [REDAKOVANÉ] B. [REDAKOVANÉ] datovaná dňom 6.7.2004. Vec bola na Najvyššom súde Slovenskej republiky zaevidovaná pod sp. zn. 3 Ndt 11/04. V danom prípade dvojročná zákonná lehota trvania väzby obvineného V. [REDAKOVANÉ] L. [REDAKOVANÉ] mala uplynúť dňa 16.9.2004. Navrhovateľ ďalej uviedol, že predseda senátu JUDr. H. [REDAKOVANÉ] nežiadal pred uplynutím tejto lehoty o predĺženie lehoty trvania väzby v súlade s ustanovením § 71 ods. 4 Trestného poriadku tak, aby bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky najneskôr 10 dní pred skončením príslušnej lehoty, ako to vyžaduje predmetné zákonné ustanovenie, nesledoval teda pohyb spisu a stav konania s cieľom, aby bol návrh na predĺženie lehoty trvania väzby podaný včas. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodoval o návrhu na postup podľa § 25 ods. 1 Trestného poriadku, t.j. odňatie veci Krajskému súdu v Ž. [REDAKOVANÉ] a prikázanie veci Krajskému súdu v B. [REDAKOVANÉ] B. [REDAKOVANÉ] dňa 30.9.2004. Pretože zákonná dvojročná

lehota trvania väzby uplynula dňom 16.9.2004, a predseda senátu krajského súdu JUDr. H. nepodal návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, bol obvinený V. L. prepustený z väzby na slobodu.

V. L. bol prepustený na slobodu, pričom bol obvinený z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), j) Trestného zákona, trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1. ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona, trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1. ods. 2 písm. b) Trestného zákona. V jednom prípade bol obvinený obvinený zo spáchania veľmi závažného úmyselného trestného činu lúpeže so zbraňou, v ktorom z nedbanlivosti zavinil smrť poškodeného. Zároveň bol tiež obvinený z opätovného spáchania závažného trestného činu lúpeže so zbraňou, pričom jeho konanie vyvrcholilo surovým usmrtením poškodeného, čo nasvedčuje, že sa jedná o veľmi nebezpečného páchatel'a trestných činov násilnej povahy. Vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, mieru zavinenia, škodlivosť následku tohto konania sudcu navrhol disciplinárnemu súdu uznať sudcu vinným zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia s následným uložením disciplinárneho opatrenia – odvolanie z funkcie sudcu.

Na preukázanie spáchania závažného disciplinárneho previnenia sudcom navrhol minister spravodlivosti SR vykonať dôkaz oboznámením spisu Krajského súdu v Ž. sp. zn. 4 T 4/04.

Sudca JUDr. D. H. vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu, podanom prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. M. R. uviedol najmä, že sa necíti byť vinný z disciplinárneho previnenia. Na svoju obhajobu poukázal na znenie ustanovení § 71 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 a ods. 10 Tr. por., ďalej na znenie Úpravy ministra spravodlivosti SR zo 14. apríla 1997, č. 2466/97-43 na zabezpečenie včasného konania a rozhodovania vo väzobných veciach (ďalej len „Úprava“) a nakoniec na ustanovenia § 14 ods. 2 a § 15 ods. 5 zákona č. 80/1992 Zb.

JUDr. D. H. ďalej uviedol, že je toho názoru, že minister spravodlivosti pri podávaní návrhu na disciplinárne konanie sa vôbec neriadil citovanými zákonnými ustanoveniami, ako aj podzákonnou normou, a preto dospel k nesprávnemu právnemu záveru o jeho zavinenom porušení povinnosti sudcu.

K trestnej veci obž. V. L., ktorá sa viedla na Krajskom súde v Ž. pod sp. zn. 4 T 4/04 uviedol, že skutočne bol zákonným sudcom od pridelenia (t.j. od 13.05.2004) veci až do vypracovania návrhu na odňatie veci a jej prikázanie na ďalšie konanie Krajskému súdu v B. B. Návrh na odňatie veci a jej prikázanie vypracoval dňa 06.07.2004, a po jeho

vyexpedovaní spolu s celým spisovým materiálom bol tento doručený dňa 19.07.2004 vecne príslušnému Najvyššiemu súdu na rozhodnutie o delegácii veci. Podľa právneho názoru sudcu sa novým zákonným sudcom stal sudca Najvyššieho súdu, ktorému vec bola v súlade s rozvrhom práce pridelená na rozhodnutie o delegácii. Podľa jeho názoru sa zákonným sudcom v trestnej veci obž. V [REDAKOVANÉ] L [REDAKOVANÉ] znovu stal až po rozhodnutí Najvyššieho súdu o návrhu na delegáciu veci (ktorému nebolo vyhovené) a doručení spisu Krajskému súdu v Ž [REDAKOVANÉ] čo sa stalo až po (márnom) uplynutí lehoty podľa § 71 ods. 4 Tr. por. Na veci podľa jeho názoru nič nemení ani to, že rozhodnutie o prepustení z väzby pre uplynutie dvojročnej lehoty trvania väzby vydal už on.

Vyriešenie otázky zákonného sudcu považuje za kľúčové v predmetnej veci. Vychádza pritom z toho, že zákonným sudcom môže byť vždy len jeden sudca, a to z radov sudcov toho stupňa súdu, ktorý je v tom – ktorom štádiu trestného konania súdneho, príslušný o veci rozhodnúť a u ktorého sa z tohto dôvodu nachádza aj trestný spis, samozrejme ten zo sudcov, ktorého ako zákonného sudcu určuje rozvrh práce súdu.

Argumentom pre takýto záver je podľa jeho názoru samotná rozhodovacia prax súdov, ako aj Trestný poriadok v ustanoveniach ukladajúcich povinnosti súdov pri skúmaní podmienok väzby v každom štádiu súdneho konania trestného, a aj samotná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu.

Ako príklad JUDr. H [REDAKOVANÉ] uviedol, že je bez akýchkoľvek pochybností zákonným sudcom na konanie vo veci sudca odvolacieho súdu hneď po tom, ako je vec predložená na rozhodnutie odvolaciemu súdu o podanom odvolaní. Za predpokladu, že Najvyšší súd je zároveň aj odvolacím súdom a ďalej pri hypotéze, že dvojročná lehota trvania väzby by uplynula až v štádiu odvolacieho konania, ktoré by sa viedlo na Najvyššom súde, tento sám by bol nositeľom povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 71 ods. 3 Tr. por., ale zároveň aj by bol oprávnený a povinný rozhodnúť o predĺžení väzby podľa § 71 ods. 2 Tr. por. Rozhodoval by neformálnym spôsobom, po preskúmaní spisu z hľadiska podmienok na predĺženie väzby tak, ako ich upravuje ustanovenie § 71 ods. 2 veta druhá Tr. por.

Podľa názoru sudcu totožný postup treba uchovať aj v prípade rozhodovania Najvyššieho súdu po predložení spisu, o návrhu na delegáciu veci (napr.), pokiaľ je Najvyšší súd zároveň aj súdom, ktorý je príslušný o delegácii rozhodnúť. Je tomu tak predovšetkým preto, lebo má spis u seba a len on je oprávnený zo spisu preskúmať či dané podmienky vyplývajú z ustanovenia § 71 ods. 2 veta druhá Tr. por. na predĺženie lehoty trvania väzby. Súd prvého stupňa tak urobiť nemôže, pretože nemá spis a tým pádom ani nemôže zistiť či sú alebo

nie sú splnené zákonné podmienky na predĺženie lehoty väzby podľa § 71 ods. 2 veta druhá Tr. por.

Sudca ďalej uviedol, že v žiadnom prípade z ustanovenia § 71 ods. 2, 3 a 4 Tr. por. nie je možné vyvodit', že podanie návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby a samotné rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby je obligatórnou povinnosťou predsedu senátu, resp. Najvyššieho súdu. Povinnosťou sa to stáva iba vtedy, ak predseda senátu po preskúmaní spisu dospeje k záveru, že zákonné podmienky ustanovenia § 71 ods. 2 veta druhá Tr. por. sú splnené, potom vypracuje návrh podľa § 71 ods. 3 Tr. por. a v lehote uvedenej v ustanovení § 71 ods. 4 Tr. por., návrh spolu so spisom predloží Najvyššiemu súdu na rozhodnutie.

Na záver sudca uviedol, že na podanie návrhu podľa § 71 ods. 3 Tr. por. v trestnej veci obž. L. [REDAKOVANÉ] nebol zákonným sudcom, takýto návrh nemohol podať, vzhľadom na štádium trestného konania, kedy predmetná trestná vec sa nachádzala v rozhodnom čase na Najvyššom súde, ktorého zákonný sudca bol aj povinným sudcom v zmysle ustanovenia § 71 ods. 3 Tr. por., ako aj ustanovenia § 71 ods. 4 veta prvá Tr. por., ale aj na rozhodnutie podľa ustanovenia § 71 ods. 4 veta druhá Tr. por., t.j. na rozhodnutie o prepustení z väzby. K uvedenému záveru možno, podľa jeho názoru, dospieť logickým výkladom ustanovenia § 71 Tr. por., v ktorom je nositeľom upravených povinností vždy ten z orgánov činných v trestnom konaní, v ktorom štádiu sa trestná vec momentálne nachádza (napr. prokurátor, predseda senátu). Sudca JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] navyše zastáva názor, že disciplinárne previnenie nie je dané tak, ako je v návrhu popísané, t.j. „nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovení § 71 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Tr. por.“ nie je v samotnej podstate porušením povinností sudcu, a to ktoréhokoľvek sudcu, ako to má na mysli ustanovenie § 116 ods. 1 písm. a) zákona, keďže samotné podanie návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby podľa § 71 ods. 3 Tr. por. (ako aj rozhodovanie o nej) nie je obligatórnou povinnosťou sudcu, ale výsledkom rozhodovania (rozhodovacieho procesu) a jednak preto, že prípadnou touto povinnosťou nebol zaťažovaný, ako predseda senátu súdu prvého stupňa vzhľadom na štádium trestného konania, v ktorom sa predmetná vec nachádzala v rozhodnom čase pre podanie návrhu podľa § 71 ods. 3 Tr. por.

Na preukázanie obhajobných tvrdení navrhol pripojiť a oboznámiť trestný spis obž. L. [REDAKOVANÉ] sp. zn. 4 T 4/04, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach, resp. spisy sp. zn.: Ntz – II 23/03, Ntz – II 40/99 a výsluch predsedu senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. M. [REDAKOVANÉ] L. [REDAKOVANÉ], čo ponechal na úvahu disciplinárneho súdu.

S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby ho disciplinárny senát oslobodil, keďže sa disciplinárneho previnenia nedopustil a žiadal priznať náhradu trov účelne vynaložených trov v súvislosti s disciplinárnym konaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd na ústnom pojednávaní dňa 16.2.2005 vykonal dokazovanie, vypočul sudcu JUDr. D. H. prečítal a oboznámil navrhované listinné dôkazy trestný spis 4 T 4/04 KS v Ž. prečítal podstatný obsah zo zväzku č. 2 tohto spisu, uznesenie o vzatí do väzby na č. l. 197 zo dňa 20. 9. 2002, sp. zn. 28 Tp 104/02, zo zväzku č. 11 č. l. 1539 predkladaciu správu, z ktorej zistil, že predseda senátu predkladal žiadosť na postup podľa § 25 ods. 1 Tr. por. dňa 9. 7. 2004 a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bol spis doručený 19. 7. 2004, uznesenie sp. zn. 3 Ndt 11/04 z č. l. 1541 zo dňa 30. 9. 2004, trestný spis Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Ndt 11/04, žiadosť predsedu senátu JUDr. D. H. zo dňa 6. 7. 2004 o postup podľa § 25 ods. 1 Tr. por. a uznesenie o zamietnutí.

JUDr. D. H. na pojednávaní predložil disciplinárnemu senátu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci odvolacieho konania sám rozhodol o predĺžení dĺžky trvania väzby a sám aj podal návrh a to rozhodnutia vo veciach sp. zn. 2 To 46/99 a 3 To 51/02 a ďalej predložil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Ntv 2138/03, z ktorého je zrejmé, že v tejto trestnej veci, návrh podal predseda senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Žiadal aby jeho písomné vyjadrenie bolo považované za súčasť jeho výpovede na pojednávaní. Na položené otázky odpovedal tak, že považuje v zmysle Ústavy SR pojem „zákonný sudca“ významovo zhodný s výkladom, že za zákonného sudcu treba považovať toho sudcu, ktorý má spis a ktorý o ňom koná a rozhoduje. Tento jeho názor majú potvrdzovať rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré predložil, kde samotní predsedovia senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď bola vec z príslušného súdu prvého stupňa postúpená na odvolací súd, ktorým bol Najvyšší súd Slovenskej republiky, podávali návrhy na predĺženie lehoty trvania väzby. Poukázal na skutočnosť, že bežná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri rozhodovaní vo veciach tzv. delegácie bola 2 až 3 týždne dĺžky konania a že sám v samotnom návrhu upozornil na citáciu ustanovenia § 71 ods. 1 Tr. por. Uviedol, že vec obžalovaného L. je už skončená rozhodnutím o vine a bol mu uložený doživotný trest odňatia slobody. Na základe odvolania bola trestná vec L. predložená na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Obžalovaný L. e toho času vo väzbe v inej trestnej veci.

Na otázku zástupkyne navrhovateľa, či v praxi na ich súde predkladá vedúca trestnej kancelárie spis príslušnému predsedovi senátu v zmysle Úpravy najneskoršie 20 dní pred skončením väzobnej lehoty, uviedol, že kancelária väzobné veci nepredkladá a sám si vedie zoznam väzobných vecí.

Okrem návrhov uvedených v písomnom vyjadrení advokát sudcu ponechal na úvahu disciplinárneho senátu výsluch predsedu senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. L. [REDAKOVANÉ] a taktiež ponechal na úvahu disciplinárneho senátu, či nie je potrebné zadovážiť si opatrenie upravujúce dĺžku konania vo väzobných veciach osobitne vo veciach väzobných, ktoré sa neprejednávajú v merite vecí.

Disciplinárny senát zamietol tieto návrhy sudcu a jeho obhajcu na doplnenie dokazovania výsluchom z dôvodu, že výsluch JUDr. [REDAKOVANÉ] ako aj vyžiadanie opatrenia predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa väzobných vecí, nakoľko tieto dôkazy považoval za nadbytočné vzhľadom na špecifikáciu skutku kladenému sudcovi za vinu.

Zástupkyňa navrhovateľa v záverečnom prednese uviedla, že považuje právny názor pojmu „zákonný sudca“ tak, ako ho prezentoval JUDr. H. [REDAKOVANÉ] za nesprávny, pretože podľa názoru navrhovateľa bol práve on zákonným sudcom. Prípady, na ktoré poukázal sa týkajú rozhodnutí o odvolaní a nie prípadov delegácie. Podľa názoru navrhovateľa zákonným sudcom zostal JUDr. H. [REDAKOVANÉ] ktorý tým, že nepodal návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, porušil povinnosti sudcu tak ako sa mu to kladie za vinu v návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Obhajca sudcu vo svojom záverečnom návrhu uviedol, že trvá na petite uvedenom vo vyjadrení k návrhu navrhovateľa a uviedol, že zastáva názor, že zákonným sudcom nebol JUDr. H. [REDAKOVANÉ] a znovu podrobne rozobral príslušné ustanovenie § 67 a nasl. Tr. por. Poukázal na výklad a obsah pojmov konanie a rozhodovanie o väzbe. Opätovne zdôraznil, že JUDr. H. [REDAKOVANÉ] nebol zákonným sudcom, vec bola riadne postúpená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na konanie o žiadosti predsedu senátu podľa § 25 Tr. por. Pokiaľ by sa aj predseda senátu všeobecne rozhodol, že nepodáva návrh na predĺženie, tzv. negatívne rozhodnutie, je to a treba to považovať za súčasť rozhodovacej činnosti sudcu, za ktorú nemôže byť disciplinárne postihovaný. Navrhol preto sudcu oslobodiť a rozhodnúť aj o trovách sudcu v disciplinárnom konaní. Žiadal zároveň, aby disciplinárny senát pri oslobodení sudcu rozhodol o trovách a to v sume 3575,- Sk vrátane DPH.

Sudca JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] sa vo svojom záverečnom návrhu vyjadril tak, že sa stotožnil s návrhom svojho obhajcu a k samotnému vyjadreniu zástupkyne

navrhovateľa sa vyjadril v tom smere, že sudcovia by nerobili dobrú prax, keby robili akékoľvek úkony bez spisu. Navrhol, aby ho disciplinárny senát oslobodil a uplatnil si trovy v sume, ktorú nevedel presne špecifikovať.

Po vykonanom dokazovaní a po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, disciplinárny súd mal vážne pochybnosti, či je skutok, ktorý je uvedený v návrhu navrhovateľa závažným disciplinárnym previnením sudcu JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] a teda či sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ Zákona o sudcoch.

Z oboznámeného súdneho spisu Krajského súdu v Ž. [REDAKOVANÉ] sp. zn. 4 T 4/04 disciplinárny súd zistil, že sú úplne nesporné skutočnosti priebehu nakladania s týmto spisom v kritickom čase od 9. 7. 2004 (Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bol spis doručený 19. 7. 2004 o 8.00 hod.) do 16.9.2004, kedy uplynula zákonná lehota väzby a v neposlednom rade až do dňa 30. 9. 2004, kedy bolo vydané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ndt 11/04 z č. l. 1541 zo dňa 30. 9. 2004. Sudca nakoniec časový a skutkový priebeh udalostí nakladania s týmto trestným spisom ani nenamietal. Preskúmaním žiadosti JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] sp. zn. 4 T 4/04 zo dňa 6. júla 2004 tvoriacej súčasť spisu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ndt 11/2004 disciplinárny senát zistil, že sudca výslovne upozornil na ustanovenie § 71 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene súčasne aj na článok 48 ods. 2 Ústavy SR.

Disciplinárny senát ako prvoradú otázku riešil charakter postupu sudcu pri aplikácii ustanovenia § 71 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Tr. por. Disciplinárny senát ustálil, že sa v danom prípade jedná nepochybne o rozhodovaciu činnosť sudcu. Je pritom nepodstatné, že v prípade negatívneho myšlienkového postupu konkrétneho sudcu neexistuje materializovaný dôkaz o jeho rozhodnutí. Pokiaľ totiž sudca nepodá návrh na predĺženie doby trvania väzby, výsledok tohto jeho myšlienkového pochodu sa prejaví až následne v prepustení obžalovaného z väzby. V konkrétnom prípade obžalovaného V. [REDAKOVANÉ] L. [REDAKOVANÉ] absentuje rozhodnutie zákonom splnomocneného orgánu, ktorý by ustálil, či dôvody väzby v danom prípade existovali. Vyhodnotenie, či takéto dôvody existovali alebo nie, neprislúši ani disciplinárnemu senátu, ale ani navrhovateľovi. Práve naopak, disciplinárny senát je povinný ako prvoradú vec skúmať, či v danom konkrétnom prípade ide alebo nejde o posudzovanie rozhodovacej činnosti sudcu, nakoľko sudca požíva najvyššiu ochranu svojej rozhodovacej nezávislosti práve tým, že jeho trestné stíhanie ale aj disciplinárne stíhanie je v zmysle § 29a Zákona o sudcoch neprípustné v prípade jeho rozhodovania v konkrétnej veci. Nie je pritom rozhodujúce, či v konkrétnom prípade vznikol medzi súdmi

kompetenčný spor medzi dvoma stupňami súdov. Z obsahu skutku, ako je sudcovi JUDr. D. H. kladený za vinu vyplýva, že navrhovateľ mu kladie za vinu to, že v rámci jeho rozhodovacej činnosti nerozhodol určitým konkrétnym spôsobom. Z toho by bolo možné vyvodit', že navrhovateľ prezumoval rozhodovaciu činnosť sudcu a nie, že by sudcovi kládol za vinu nekonanie (nerozhodovanie) v konkrétnej trestnej veci.

Disciplinárny senát po takomto závere skúmal, či skutok, ako ho uviedol v návrhu navrhovateľ, možno posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako kvalifikačne iné porušenie povinností sudcu. Po podrobnej analýze skutku uvedeného v návrhu však disciplinárny senát dospel k záveru, že neprichádza do úvahy ani aplikácia prípadného porušenia ustanovenia § 72 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého vyšetrovateľ, prokurátor a sudca sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili. Bez ohľadu na skutočnosť, že navrhovateľ porušenie tohto ustanovenia sudcom ani len nenaznačil, disciplinárny senát dospel k záveru, že sa na skutok uvedený v návrhu nemôže porušenie ustanovenia § 72 ods. 1 Tr. por. aplikovať, keď ani z odôvodnenia návrhu navrhovateľa nevyplýval iný záver ako ten, že navrhovateľ videl závažné disciplinárne previnenia práve a len v tom, že sudca JUDr. H. „...nežiadal pred uplynutím tejto lehoty o predĺženie lehoty...“. Dôvody takéhoto záveru ale možno ustáliť najmä v tom, že sudcovi je kladené v samotnom skutku za vinu práve to, že „...nepožiadal podľa... v lehote uvedenej...“ a navyše, že sám sudca namietal vo svojom vyjadrení, že sa v danom prípade jednalo o rozhodovaciu činnosť (strana 4 posledný odsek vyjadrenia zo dňa 14.2.2005), aj keď namietal, že povinnosťou rozhodovať nebol zat'azený on.

Disciplinárny senát v neposlednom rade vyhodnocoval aj splnenie formálnych znakov závažného disciplinárneho previnenia sudcom, pričom dospel k záveru, že v danom prípade nebola naplnená subjektívna stránka závažného disciplinárneho previnenia sudcom. Pokiaľ sudca sám predkladal spisový materiál na rozhodnutie súdu vyššieho stupňa v čase, kedy do uplynutia lehoty trvania väzby chýbalo cez 2 mesiace a navyše v žiadosti výslovne upozornil na § 71 ods. 1 Tr. por. a článok 48 Ústavy SR, nemožno ustáliť, že by sa na jeho strane malo jednať o úmyselné, či dokonca iba nedbanlivostné konanie smerujúce k porušeniu zákona, či opomenutiu splnenia akejkoľvek povinnosti sudcu z jeho strany. Naopak disciplinárny senát považoval jeho postup za štandardný a súladný so zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní len Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Medzinárodnou zmluvou v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky je zmluva o ľudských právach a základných slobodách, ktorej je priznaná prednosť pred zákonmi SR.

Z čl. 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo i povinnosť sudcu vykladať zákony a rozhodovať podľa svojho najlepšieho presvedčenia nezávisle a nestranne (časť sľubu sudcu).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, pri výklade čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že pre splnenie podmienky nezávislosti súdu je nevyhnutné aj to, aby súd mohol oprieť svoje rozhodnutie o svoj vlastný slobodný názor na fakty a na ich právnu stránku bez toho, aby mal akýkoľvek záväzok voči stranám a verejným orgánom.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Zákona o sudcoch je sudca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Podľa § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch za rozhodnutie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať a to ani po zániku funkcie.

Výklad skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia nesmie pripustiť zásah do nezávislosti a nestrannosti rozhodovacej činnosti sudcu (do výkonu súdnictva).

Disciplinárny súd je teda oprávnený posudzovať len také rozhodnutie či nečinnosť sudcu, ktoré spĺňa uvedené kritériá. Nie je oprávnený posudzovať každé procesné a hmotnoprávne pochybenie sudcu, t. j. zákonnosť konania a rozhodovania, ktoré je oprávnený preskúmať len súd rozhodujúci o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Disciplinárny súd nie je totiž súčasťou všeobecného súdnictva v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. 3. 2002, sp. zn. PL. ÚS 7/02. Takéto kompetencie, vo vzťahu k všeobecnému súdnictvu, nemá ani Ústavný súd Slovenskej republiky (viď uznesenie sp. zn. I. ÚS 26/93 zo 7. 9. 1993, sp. zn. I. ÚS 138/93 z 12. 1. 1994).

Podľa § 71 ods. 1 Tr. por. veta prvá (v znení účinnom od 1.12.2003), orgány činné v trestnom konaní sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene.

Podľa § 71 ods. 2 Tr. por. väzba v konaní pred súdom spolu s väzbou v prípravnom konaní nesmie trvať dlhšie ako dva roky. Ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže o ďalšom trvaní väzby na nevyhnutne potrebnú dobu rozhodnúť Najvyšší súd, a to aj opakovane.

Podľa § 71 ods. 3 Tr. por. návrh na predĺženie lehoty podľa odseku 2 podáva v prípravnom konaní generálny prokurátor a v konaní pred súdom predseda senátu.

Podľa § 71 ods. 4 Tr. por. návrh na predĺženie lehoty podľa ods. 1 a 2 treba doručiť súdu najneskôr 10 dní pred skončením príslušnej lehoty.

Po vykonanom dokazovaní vznikli závažné pochybnosti o tom, či konanie ako je sudcovi kladené za vinu môže vôbec byť disciplinárnym previnením, keď sám navrhovateľ vyhodnotil nesprávnosť postupu sudcu práve a len v tom smere, že nerozhodol určitým konkrétnym spôsobom pri dodržaní zákonných lehôt. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že sa v prípade nekonania určitým predpísaným spôsobom malo jednať o jednu z možných alternatív rozhodnutia sudcu a postih za rozhodovaciu činnosť je priamo zo zákona vylúčený. V konaní neboli vykonané žiadne také dôkazy, ktoré by preukazovali zavinené porušenie povinností sudcu JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] pri nakladaní a rozhodovaní v predmetnej trestnej veci Krajského súdu v Ž. [REDAKOVANÉ]. Po ustálení vyššie uvedených dôvodov, sa disciplinárny súd otázkou určenia „zákonného sudcu“ v kritickom štádiu konania už nezaoberal, nakoľko vyhodnotil, že samotný skutok uvedený v návrhu nemôže byť sám osebe vyhodnotený ako disciplinárne previnenie sudcu.

Podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediaciach ak disciplinárny senát dôjde k záveru, že sa sudca disciplinárneho previnenia alebo priestupku nedopustil alebo že mu nemožno disciplinárne previnenie alebo priestupok preukázať, sudcu oslobodí.

Podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch ak disciplinárny senát sudcu oslobodil, a sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie viedlo, nárok voči štátu na náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním. Disciplinárny senát rozhodne o tomto nároku vo svojom rozhodnutí.

Disciplinárny súd po vykonanom dokazovaní dospel k jednomyseľnému záveru, že existujú také neodstrániteľné pochybnosti o spáchaní disciplinárneho previnenia sudcu JUDr. D. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] a že je namieste postup podľa

§ 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. a jeho oslobodenie spod návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Nakoľko sudca nevedel presne vyčísliť trovy disciplinárneho konania disciplinárny súd ponechal rozhodnutie o tejto otázke na samostatné rozhodnutie.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 /pätnástich/ dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom disciplinárnom súde.

V Bratislave dňa 16. februára 2005

JUDr. Karol K u ě r a, v. r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

